СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓN EUROPEA
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE
DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN UNION
EUROOPA LIIDU KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION
COUR DE JUSTICE DE L'UNION EUROPÉENNE
CÚIRT BHREITHIÚNAIS AN AONTAIS EORPAIGH
SUD EUROPSKE UNIJE
CORTE DI GIUSTIZIA DELL'UNIONE EUROPEA
EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA
EUROPOS SĄJUNGOS TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-UNJONI EWROPEA
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DA UNIÃO EUROPEIA
CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE
SODIŠČE EVROPSKE UNIJE
EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL
CVRIA
LUXEMBOURG

PRESUDA SUDA

od 19. siječnja 1982.*

„Učinak direktiva“

U predmetu 8/81,

povodom zahtjeva koji je na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u Sudu uputio Finanzgericht (Financijski sud) iz Münstera s ciljem da u sporu koji se vodi pred tim sudom između

Ursule Becker, samostalnog ugovaratelja kredita, s adresom u Münsteru

i

Finanzamt Münster-Innenstadt (porezni ured Münster – Centar),

donese odluku o prethodnom pitanju o tumačenju članka 13. dijela B. točke (d) točke 1. Direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje,

SUD,

u sastavu: M. J. Mertens de Wilmars, predsjednik, G. Bosco, A. Touffait i O. Due, predsjednici vijeća, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros i F. Grévisse, suci,

nezavisni odvjetnik: sir Gordon Slynn,

tajnik: M. A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

* Jezik postupka: njemački.

1 Rješenjem od 27. studenoga 1980., koje je na Sudu zaprimljeno 14. siječnja 1981., Finanzgericht iz Münstera uputio je Sudu prethodno pitanje na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u o tumačenju članka 13. dijela B točke (d) točke 1. Direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (SL L 145, str. 1.) (u daljnjem tekstu: Šesta direktiva) (nesl. prij.) kako bi utvrdio može li se od 1. siječnja 1979. ta odredba smatrati izravno primjenjivom u Saveznoj Republici Njemačkoj s obzirom na činjenicu da ta država članica nije u propisanom roku donijela mjere potrebne za osiguranje njezine provedbe.

Okolnosti spora

2 Treba podsjetiti da je Šesta direktiva, koja je donesena 17. svibnja 1977., u svom članku 1. predvidjela da države članice trebaju najkasnije do 1. siječnja 1978. donijeti potrebne zakone, propise i upravne odredbe kako bi svoje sustave poreza na dodanu vrijednost uskladile sa zahtjevima Direktive. Određeni broj država članica, uključujući i Saveznu Republiku Njemačku, nije uspio u propisanome roku provesti potrebne prilagodbe, pa je stoga Vijeće Devetom direktivom 78/583/EEZ od 26. lipnja 1978. o usklađivanju zakonodavstava država članica o porezima na promet (SL L 194, str. 16.) *(nesl. prij.)* za te države članice produljilo rok utvrđen člankom 1. Šeste direktive do 1. siječnja 1979.

3 Savezna Republika Njemačka osigurala je provedbu Šeste direktive tek donošenjem zakona od 26. studenoga 1979. (Bundesgesetzblatt I, str. 1953.), koji se počeo primjenjivati 1. siječnja 1980.

4 Iz rješenja kojim je prethodno pitanje upućeno Sudu vidljivo je kako je u svojim mjesečnim prijavama poreza na promet za razdoblje od ožujka do lipnja 1979. tužiteljica u glavnom postupku, koja obavlja samostalnu djelatnost ugovaranja kredita, podnosila zahtjeve za izuzeće od plaćanja poreza na svoje poslove, tvrdeći da članak 13. dio B točka (d) točka 1. Šeste direktive obvezuje države članice da od plaćanja poreza na dodanu vrijednost, među ostalim, izuzmu i „odobravanje i ugovaranje kredita“ te da je ta direktiva dio nacionalnoga prava od 1. siječnja 1979.

5 Iz spisa predmeta vidljivo je da je tužiteljica u glavnom postupku obavijestila Finanzamt o iznosu svoga prometa i o ulaznom porezu koji je platila, pozivajući se na pravo na izuzeće predviđeno člankom 13. dijelom B točkom (d) točkom 1. Direktive. Stoga je svaki put u odnosu na iznos porezne obveze i odbitak ulaznog poreza navela „0“.

6 Finanzamt nije prihvatio te prijave te je u privremenim obavijestima o razrezu za mjesece o kojima je riječ zaračunao porez na promet na poslove tužiteljice u glavnom postupku, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom koje tada još nije bilo izmijenjeno, podložno odbitku ulaznoga poreza.

7 Nakon što joj je odbijen prigovor, tužiteljica u glavnom postupku podnijela je tužbu protiv tih obavijesti o razrezu Finanzgerichtu, pozivajući se na gore navedenu odredbu Direktive.

8 U svojoj obrani pred Finanzgerichtom Finanzamt je istaknuo kako u razdoblju o kojemu je riječ Šesta direktiva još nije bila provedena u Saveznoj Republici Njemačkoj. Uz to je tvrdio kako sve države članice dijele mišljenje o tome da se članak 13. dio B ne može smatrati odredbom koja stvara izravno primjenjivo pravo, s obzirom na činjenicu da je tom odredbom državama članicama ostavljena diskrecijska ovlast.

9 Radi rješavanja tog spora Finanzgericht je Sudu uputio sljedeće pitanje: „Je li odredba o izuzeću poslova ugovaranja kredita od plaćanja poreza na promet, sadržana u Glavi X. članku 13. dijelu B točki (d) točki 1. Direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje u Saveznoj Republici Njemačkoj, postala izravno primjenjiva od 1. siječnja 1979.?“.

10 Tužiteljica u glavnom postupku nije imala punomoćnika u postupku pred Sudom. Njezino je mišljenje poduprla Komisija, koja je Sudu podnijela argumente kojima je željela dokazati da su pojedinci mogli zatražiti korištenje pogodnostima iz članka 13. dijela B točke (d) točke 1. Šeste direktive.

11 Finanzamt i Vlada Savezne Republike Njemačke, s druge strane, iznijeli su nekoliko argumenata kojima su željeli dokazati kako se na odredbu o kojoj je riječ nije moglo pozvati u razdoblju prije nego što su u Saveznoj Republici Njemačkoj stupile na snagu odgovarajuće provedbene odredbe, to jest tijekom porezne godine 1979. Vlada Francuske Republike izrazila je isto mišljenje.

O meritumu

12 Finanzamt, Vlada Savezne Republike Njemačke i Vlada Francuske Republike ne osporavaju činjenicu da se pojedinci u određenim okolnostima mogu pozvati na odredbe direktiva, što proizlazi iz sudske prakse Suda, ali tvrde kako se takav učinak ne može priznati odredbi o kojoj je riječ u glavnome sporu.

13 Francuska vlada smatra kako je cilj poreznih direktiva postupno uskladiti različite nacionalne sustave oporezivanja, ali ne zamijeniti ih sustavom oporezivanja Zajednice. To vrijedi i za Šestu direktivu, koja sadrži skup odredaba za koje se uvjeti provedbe u velikoj mjeri prepuštaju diskreciji država članica. S obzirom na osobito velik broj mogućnosti koje su prema Direktivi otvorene državama članicama, francuska je vlada mišljenja da Direktiva u cjelini ne može proizvoditi nikakve učinke u državama članicama prije donošenja odgovarajućih nacionalnih zakonodavnih mjera.

14 U svakom slučaju, a to mišljenje dijeli i Vlada Savezne Republike Njemačke, zbog margine prosudbe, ovlasti i mogućnosti koje članak 13. daje državama članicama, odredbama toga članka ne može se priznati nikakav izravan učinak.

15 Finanzamt, koji je poduprla Vlada Savezne Republike Njemačke, skreće pozornost i na koherentnost poreznog sustava uspostavljenog Direktivom, a osobito na probleme koji proizlaze iz lanca oporezivanja, koji je značajka poreza na dodanu vrijednost. Finanzamt smatra kako se izuzeće poput onoga koje je predviđeno člankom 13. dijelom B točkom (d) točkom 1. ne može odvojiti od svoga konteksta a da se pritom ne poremeti cijeli mehanizam poreznoga sustava o kojemu je riječ.

16 U odgovoru na te argumente i s obzirom na sudsku praksu Suda o učinku direktiva, problem koji se javio potrebno je razmotriti u vezi sa samom Direktivom i s predmetnim sustavom oporezivanja.

Učinak direktiva općenito

17 Prema članku 189. stavku 3. Ugovora, „Direktiva je obvezujuća, u pogledu rezultata koji je potrebno postići, za svaku državu članicu kojoj je upućena, a odabir oblika i metoda postizanja tog rezultata prepušten je nacionalnim tijelima.“

18 Iz te je odredbe jasno kako države kojima je direktiva upućena imaju obvezu ostvariti određeni rezultat koji se mora ispuniti prije isteka roka utvrđenog samom direktivom.

19 Iz toga slijedi da se učinci direktive, kad god je ona pravilno provedena, proširuju na pojedince putem provedbenih mjera koje donese dotična država članica (presuda od 6. svibnja 1980., Komisija/Belgija, 102/79, Zb., str. 1473.).

20 Ipak, posebni se problemi javljaju kada država članica ne provede pravilno direktivu, a osobito kada se odredbe direktive ne provedu do isteka roka propisanog u tu svrhu.

21 Iz ustaljene sudske prakse Suda kao i iz najnovije presude od 5. travnja 1979. (Ratti, 148/78, Zb., str. 1629.) proizlazi da, ako su na temelju članka 189. uredbe neposredno primjenjive i, prema tome, takve naravi da mogu proizvoditi izravne učinke, iz toga ne proizlazi da druge vrste akata navedene u tom članku nikada ne mogu proizvoditi slične učinke.

22 Bilo bi nespojivo s obvezujućim učinkom koji se člankom 189. priznaje direktivi načelno onemogućiti zainteresiranim pojedincima da se pozovu na obvezu koja se njome utvrđuje.

23 Osobito bi, u slučajevima kad su tijela Zajednice direktivom obvezala države članice na određeno djelovanje, koristan učinak takvog akta bio oslabljen ako bi se strankama onemogućilo da se na njega pozivaju u postupku pred nacionalnim sudovima i tim sudovima da ga uzmu u obzir kao element prava Zajednice.

24 Stoga se država članica koja u propisanom roku nije donijela mjeru koju zahtijeva direktiva ne može braniti protiv pojedinaca pozivajući se na vlastito neispunjavanje obveza koje proizlaze iz direktive.

25 Dakle, kad god se odredbe direktive sadržajno gledajući čine bezuvjetnima i dovoljno preciznima, a provedbene mjere nisu donesene u propisanom roku, na te se odredbe može pozvati protiv bilo koje nacionalne odredbe koja nije u skladu s direktivom, odnosno u slučaju kad te odredbe definiraju prava koja pojedinci mogu ostvarivati u odnosu na državu.

26 Pitanjem što ga je Finanzgericht postavio Sudu nastoji se utvrditi može li se za članak 13. dio B točku (d) točku 1. Direktive smatrati da ima takvu narav. Prema toj odredbi „države članice izuzimaju sljedeće poslove pod uvjetima koje propisuju kako bi osigurale pravilnu i jednostavnu primjenu izuzeća i spriječile svaku mogućnost utaje, izbjegavanja ili zloporabe: …(d): 1. Odobravanje i ugovaranje kredita …“.

Sustav predviđen Direktivom i kontekst

27 Budući da određuje izuzetu uslugu i osobu koja ima pravo na izuzeće, odredba je sama po sebi dovoljno precizna da se na nju pojedinac može pozvati te da je sudac može primijeniti. Međutim, ostaje za razmotriti može li se pravo na izuzeće koje ona daje smatrati bezuvjetnim, uzimajući u obzir opći sustav predviđen Direktivom, kontekst članka 13. kao i posebnosti sustava oporezivanja u okviru kojega se to izuzeće treba primijeniti.

28 Kad je riječ o općem sustavu predviđenom Direktivom, prvi argument koji treba razmotriti temelji se na činjenici da je odredba o kojoj je mišljenje zatražio nacionalni sud sastavni dio usklađujuće direktive koja u različitim aspektima državama članicama daje marginu prosudbe koja podrazumijeva ovlasti i mogućnosti izbora.

29 Iako Šesta direktiva državama članicama nedvojbeno daje veću ili manju marginu prosudbe u pogledu provedbe nekih njezinih odredaba, pojedincima se zbog toga ne može uskratiti pravo pozivanja na one odredbe koje se s obzirom na svoj konkretan sadržaj mogu odvojiti od cjeline te samostalno primijeniti. To minimalno jamstvo za osobe koje trpe štetu zbog neprovedbe direktive posljedica je obvezujuće naravi obveze koju državama članicama nalaže članak 189. stavak 3. Ugovora o EEZ-u. Ta bi obveza postala potpuno nedjelotvorna kad bi se državama članicama dopustilo da, zbog svog nedjelovanja, poništе i one učinke koje određene odredbe direktive mogu proizvoditi na temelju svoga sadržaja.

30 Dakle, ne može se pozvati na opću narav direktive o kojoj je riječ i slobodu izbora koju ona u drugim područjima ostavlja državama članicama da bi se zanijekao bilo kakav učinak onim odredbama na koje se sadržajno gledajući pojedinac može pozvati u svoju korist u sudskom postupku čak i ako direktiva kao cjelina nije provedena.

31 Kad je riječ o kontekstu članka 13., Finanzamt, koji podupiru Vlada Savezne Republike Njemačke i francuska vlada, osobito skreće pozornost na marginu prosudbe koju državama članicama pridržava uvodna rečenica dijela B toga članka, u kojoj se navodi da države članice priznaju pravo na izuzeće „pod uvjetima koje propisuju“ kako bi „osigurale pravilnu i jednostavnu primjenu izuzeća“ i „spriječile svaku mogućnost utaje, izbjegavanja ili zloporabe“. Tvrdi se da zbog tog dodatka odredbe o izuzeću sadržane u članku 13. nisu bezuvjetne. Dakle, na njih se ne može pozvati dok se ne propišu spomenuti uvjeti.

32 U tom pogledu prvo treba primijetiti kako spomenuti „uvjeti“ ni na koji način ne utječu na definiciju sadržaja predviđenog izuzeća.

33 S jedne strane, spomenuti „uvjeti“ imaju za cilj osigurati pravilnu i jednostavnu primjenu izuzeća. U sporu s poreznim obveznikom koji može dokazati da je njegov porezni položaj zapravo obuhvaćen jednom od kategorija izuzeća utvrđenih u Direktivi, država članica ne može se pozvati na svoj propust donošenja upravo onih odredaba kojima je cilj olakšati primjenu toga izuzeća.

34 S druge strane, „uvjeti“ se odnose na mjere namijenjene sprječavanju svake mogućnosti utaje, izbjegavanja ili zloporabe. Država članica koja nije poduzela mjere predostrožnosti koje su u tu svrhu potrebne ne može se braniti vlastitim propustom kako bi poreznome obvezniku odbila priznati izuzeće koje on može legitimno tražiti prema Direktivi, osobito zbog toga što, u pomanjkanju posebnih odredaba o tom pitanju, nema ničega što bi tu državu spriječilo da primijeni bilo koju mjerodavnu odredbu svoga općeg poreznog zakonodavstva namijenjenu suzbijanju utaje poreza.

35 Argument koji se temelji na uvodnoj rečenici članka 13. dijela B stoga valja odbiti.

36 U prilog mišljenju da se na odredbu o kojoj je riječ nije moguće pozvati, Finanzamt, Vlada Savezne Republike Njemačke i francuska vlada upućuju i na dio C članka 13. koji glasi: „Mogućnost izbora. Države članice mogu poreznim obveznicima dati mogućnost izbora u pogledu oporezivanja u slučaju: … (b) poslova obuhvaćenih dijelom B točkom (d), … Države članice mogu ograničiti opseg tog prava izbora te utvrđuju uvjete njegove primjene.“

37 Njemačka vlada naglašava kako je mogućnost izbora predviđena tom odredbom „pridržana za države članice“ i kako je Savezna Republika Njemačka tu ovlast iskoristila tek u članku 9. provedbenoga zakona. Nije dopušteno unaprijed iskoristiti tu pravnu mogućnosti izbora. Njemačka vlada tvrdi kako se, s obzirom na to da je ta ovlast pridržana za države članice i na mogućnost ograničavanja opsega prava izbora i utvrđivanja uvjeta njegove primjene, ne može smatrati kako je odredba na koju se tužiteljica u glavnom postupku poziva bezuvjetno pravilo.

38 Ovi argumenti temelje se na netočnom shvaćanju značenja članka 13. dijela C. Na temelju ovlasti koje ta odredba daje, države članice mogu dopustiti osobama koje

imaju pravo na izuzeća predviđena Direktivom da se odreknu svog prava na izuzeće u svim slučajevima ili u određenim granicama ili podložno određenim uvjetima. Treba, međutim, naglasiti kako spomenuta odredba predviđa da, u slučaju kad država članica upotrijebi tu ovlast, ostvarivanje prava izbora koje je priznato uz te uvjete predstavlja pitanje o kojemu odlučuje sâm porezni obveznik, a ne država.

39 Iz toga slijedi da članak 13. dio C na države članice ni na koji način ne prenosi pravo postavljanja uvjeta glede izuzeća predviđenih dijelom B, niti ikakvoga njihovog ograničavanja. On državama članicama samo pridržava pravo da osobama koje imaju pravo na ta izuzeća u većoj ili manjoj mjeri dopuste da se same odluče za oporezivanje ako smatraju da je to u njihovom interesu.

40 Iz tog razloga odredba na koju su se pozvali Finanzamt i Vlada Savezne Republike Njemačke da bi dokazali uvjetovanost izuzeća nije mjerodavna za položaj poreznoga obveznika koji je jasno izrazio svoju namjeru da iskoristi izuzeće predviđeno Direktivom jer izražavanje te namjere nužno isključuje ostvarivanje prava izbora predviđenog člankom 13. dijelom C.

Sustav poreza na dodanu vrijednost

41 U prilog mišljenju da se pojedinci ne mogu pozvati na članak 13. dio B točku (d) točku 1., Finanzamt, koji podupire Vlada Savezne Republike Njemačke, iznosi razne iscrpne argumente na temelju posebnih značajki dotičnoga poreznog sustava, a to je lanac oporezivanja koji je svojstven porezu na dodanu vrijednost i koji proizlazi iz mehanizma prava na odbitak. Finanzamt smatra kako prekidanje tog lanca učinkom izuzeća može imati negativne posljedice za interese kako same osobe koja je izuzeta od plaćanja poreza tako i poreznih obveznika koji tu osobu slijede ili joj čak prethode u lancu isporuke. Finanzamt dodatno skreće pozornost i na teškoće koje bi mogle nastati za porezne vlasti zbog primjene odredaba Direktive prije ikakve prilagodbe mjerodavnoga nacionalnog prava.

42 U vezi s time, Finanzamt prvo tvrdi kako bi, ovisno o okolnostima, izuzeće predviđeno Direktivom moglo ići na štetu same osobe koja na njega ima pravo svaki put kada pruža usluge poreznim obveznicima koji ispunjavaju uvjete za odbitak. Štete mogu nastati i za osobu koja iskoristi izuzeće u slučaju korekcije odbitaka za kapitalna dobra koja se prema članku 20. Direktive mogu izvršiti tijekom razdoblja od pet godina. Finanzamt spominje i teškoće koje mogu proizići iz primjene odredaba koje se odnose na izdavanje računa iz članka 22. stavka 3. točke (b) Direktive, prema kojima se na računima koji se odnose na oporezive isporuke usluga mora jasno iskazati iznos poreza na dodanu vrijednost. Prema članku 21. stavku 1. točki (c), u slučaju izuzetih isporuka usluga takvo iskazivanje dovodi do neovisne porezne obveze. U skladu s člankom 17. stavkom 2., primatelj isporučenih usluga ne može ni pod kojim uvjetima oduzeti porez koji se duguje prema toj odredbi kao ulazni porez. Stoga priznanje izuzeća predstavlja značajan nedostatak za ugovaratelje kredita koji su izdali račune na kojima je iskazan iznos poreza.

43 Finanzamt osobito stavlja naglasak na poremećaj uzrokovan činjenicom da bi se izuzeće moglo tražiti *a posteriori,* na štetu poreznih obveznika koji su u poslovnom odnosu s osobom izuzetom od plaćanja poreza te je u lancu poslova bilo slijede ili joj prethode.

44 U tom je pogledu potrebno istaknuti kako se u sustavu predviđenom Direktivom osobe koje imaju pravo na izuzeće u trenutku kad to izuzeće iskoriste s jedne strane nužno odriču prava na odbitak ulaznog poreza, a s druge strane, budući da su izuzete od plaćanja poreza, na osobu koja ih slijedi u lancu isporuke ne mogu prenijeti nikakav teret, tako da to u načelu ne može utjecati na prava trećih osoba.

45 Argumenti koje su iznijeli Finanzamt i Vlada Savezne Republike Njemačke u pogledu remećenja uobičajenog obrasca prijenosa obveze poreza na dodanu vrijednost su prema tome neutemeljeni ako je porezni obveznik izrazio namjeru iskoristiti mogućnost izuzeća priznatog Direktivom te snositi posljedice svoga izbora.

46 I konačno, kad je riječ o argumentu što ga je iznio Finanzamt u pogledu poremećaja koji nastaje kad porezni obveznici traže izuzeće prema Direktivi *a posteriori*, potrebno je primijetiti kako taj prigovor nije relevantan za slučaj poreznog obveznika koji je zatražio pogodnost izuzeća prilikom podnošenja porezne prijave i koji zbog toga ne zaračunava porez primateljima svojih usluga, pa to ne utječe na treće osobe.

47 U pogledu administrativnih teškoća općenitije naravi koje bi navodno mogle nastati zbog primjene izuzeća predviđenog Direktivom, u situaciji kad porezno zakonodavstvo i upravna praksa još nisu prilagođeni tako da uzmu u obzir nove čimbenike koje uvodi pravo Zajednice, dovoljno je istaknuti da, kad bi se takve teškoće javile, one bi bile posljedica neprovedbe Direktive o kojoj je riječ od strane države članice u roku koji je u tu svrhu propisan. Posljedice te situacije mora snositi nacionalna administracija i one se ne mogu prebaciti na porezne obveznike koji se oslanjaju na ispunjenje točno određene obveze koju ta država ima prema pravu Zajednice od 1. siječnja 1979.

48 Iz svega ranije navedenog proizlazi da se moraju odbiti i argumenti izneseni glede sustava oporezivanja koji je predmet Direktive.

49 Stoga na postavljeno pitanje treba odgovoriti da se nakon 1. siječnja 1979. ugovaratelj kredita koji nije prenio porez na promet na osobe koje ga slijede u lancu isporuke mogao pozvati na odredbu o izuzeću od plaćanja tog poreza na poslove ugovaranja kredita iz članka 13. B (d) 1. Šeste direktive Vijeća od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za određivanje poreza, ako ta direktiva nije bila provedena, a država se protiv njega ne može pozvati na neprovedbu Direktive.

Troškovi

50 Troškovi nastali Vladi Savezne Republike Njemačke, Vladi Francuske Republike, Vijeću i Komisiji Europskih zajednica, koji su podnijeli očitovanja Sudu, ne nadoknađuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

SUD,

odlučujući o pitanju koje mu je uputio Finanzgericht iz Münstera rješenjem od 27. studenoga 1980., presuđuje:

Ugovaratelj kredita koji nije prenio porez na promet na osobe koje ga slijede u lancu isporuke mogao se nakon 1. siječnja 1979. pozvati na odredbu o izuzeću od plaćanja tog poreza na poslove ugovaranja kredita iz članka 13. dijela B točke (d) točke 1. Direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje, ako ta direktiva nije bila provedena, a država se protiv njega ne može pozvati na neprovedbu Direktive.

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore O'Keeffe MackenzieStuart

Koopmans Everling Grévisse Chloros

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 19. siječnja 1982.

Tajnik Predsjednik

A. Van Houtte J. Mertens de Wilmars